

“X”

Deo era un jove de pell bruna i ulls verdosos, propietari d'un somriure difícil d'aconseguir. només el donaria a Dasha, la noia encisadora que vivia al seu mateix sostre, però amb una diferència colossal... ell era un simple esclau, ella era la filla del governador d'Atenes. Un amor prohibit, un amor impossible. Impossible fins aquell dia...

El va enlluernar aquell punt de llum que fent de mirall reflectia el sol al rostre de Deo. El jove es va acostar i decididament es va enfrontar amb els ulls de Dasha. On havia aconseguit aquell penjoll tan estrany? Dasha el va agafar de la mà i el va conduir a la seva cambra, cautelosament. Ningú podia trepitjar el secret que els enllaçava. La filla del governador li va explicar que sempre l'havia dut posat i que a vegades, quan es trobava sola a la seva cambra, reflectia en la penombra milers de signes impossibles de desxifrar. Deo va cobrir la llum del dia amb les cortines rosades de la cambra de Dasha i van restar immòbils, en silenci. A poc a poc el penjoll va començar a brillar... les parets es van tenyir de xifres lluminoses i els dos joves van inundar-se en aquell misteri numèric. A la paret hi apareixien dibuixades sis lletres i sis números que pampalluguejaven constantment. Deo va explicar que el seu avi havia sigut un home intel·ligent i intrigat per les matemàtiques i que de petit li explicava històries encantades que... casualment tenien lloc a sis espais diferents en el món, sis espais on es trobaven els textos matemàtics més importants de la història. Commoguda per l'excitació, Dasha va obrir una capseta magenta amagada sota el llit i va extreure'n un llibre envellit per el temps. A la primera pàgina hi figurava un mapa, on amb tipografia diferent quedaven a la llum les sis zones secretes guardianes d'aquells tresors del temps. Amb una mirada van decidir que es deixarien portar, que res ni ningú els pararia, van pressionar el medalló amb força instintivament i tot es va difuminar fins que es van trobar sostinguts al buit, la foscor cobria cada centímetre de l'univers.

EGIPTE 1

EL MAG - L'HOME. Espasa, voluntat i poder

La calor s'adheria a la seva pell i la claror acariciava els seus ulls. Deo i Dasha van despertar en aquella realitat. Davant seu s'alçaven els monuments més coneguts des de sempre i per sempre: les piràmides d'Egipte. Es van mirar indecisos però d'acord en que havien de continuar. Els seus peus cansats de caminar van conduir-los per fi davant de l'esfinx que els mirava desafiant-los, amb recel. Guiats per un fil invisible van recórrer el camí fins a entrar a la piràmide de Keops envoltats per la penombra. Una estranya quietud envaïa aquell espai. Amb l'ajuda de dues torxes van travessar la sala principal i es van endinsar en un món laberíntic sense saber a on ni què buscar però guiats per la intuïció. Desafortunadament es van trobar davant d'una bifurcació. Dasha va

dirigir una mirada tacada de por a Deo que li va agafar la mà amb força. Van deixar-se caure al terra ensorrat del passadís secret esgotats. Quan de sobte, Deo, va observar com mil escarabats d'atzabeja es movien formant un caminet dirigint-se a la dreta. El jove va aixecar-se i va ajudar a Dasha a fer el mateix. Van seguir els escarabats fins una cambra espaiosa, gairebé d'impossibles extensions en aquell espai tan reduït. Al centre de la daurada sala i havia un sarcòfag acuradament treballat amb el dibuix del faraó a l'extrem corresponent al rostre. La sala estava coberta de relíquies i tresors que els ulls de ambdós podien gaudir per primera vegada. Decidits, van transmetre tots els seus esforços en obrir el sarcòfag, i una llumeta groga va fer-los caure a terra. Aquesta llumeta va anar deformant-se fins a convertir-se en el segon faraó de la quarta dinastia: el gran i poderós Keops. Els joves, perplexos, van restar immòbils. Keops va dirigir unes paraules contundents i huracanades. "El llibre sagrat... jo el vaig compondre per el meu poble, per Egipte. A dins del cofre el trobareu i en ell hi està gravat el vostre destí. El poder no facilita la vida, no desafieu als Déus...". Dasha va córrer fins al cofre i va introduir el penjoll al pany. Automàticament es va obrir i va permetre que la jove s'apoderés del llibre sagrat. Deo va ajudar-la a obrir-lo, i... el número 1 es reflectia a las pupil·les de Deo i Dasha. Foscor...

MESOPOTÀMIA 2

LA SACERDOTESSA – LA DONA DEL MAG. La ciència oculta. Favorable

El soroll d'aigua els va despertar d'aquell somni irreal. Van incorporar-se i van visualitzar un riu platejat al seu davant. Es van refrescar i van observar el seu reflex a les aigües que els unien en aquella aventura fascinant. Es van tornar a estirar a la gespa suau que els acarona el rostre. Dasha va sospirar exhausta i va tancar els ulls. Notava la mirada de Deo clavada en la seva fesomia però va quedar-se quieta, en silenci. El noi indagava cada racó del seu ésser mentre pensava com una jove podia ser tant desitjable... de sobte un soroll es va manifestar rere seu. Un so de branques trencades al trepitjar-les, d'ocells que marxen tement alguna cosa. Van aixecar-se immediatament i van topar amb la mirada captiva d'una anciana vestida de manera peculiar. Encaixava a la perfecció amb el bosc gràcies a la seva mirada que entonava el color de les fulles fresques. L'anciana els hi va fer un gest perquè no diguessin res, i començà a parlar. "deixeu que aquesta vella senyora us parli i us ensenyi, perquè compartir la saviesa és compartir la màgia. Mesopotàmia... on es va crear la vida, ho sabeu? Diminutes partícules que van donar lloc a la humanitat. I tot va començar aquí, en aquest indret perdut. Dos aigües, dos rius, Tigris i Èufrates, Deo i Dasha... el vostre número és el dos. dos joves, un destí".

ÀSIA MENOR 3

LA MARE DIVINA – L'EMPERADRIU. Producció material i espiritual

Deo i Dasha caminaven units per un fil invisible, recorrien els passadissos plens de gent diversa que formaven part d'aquell mercat extraordinari que es celebrava a Mileto. El mercat abastava des de un simple gra d'arròs fins a la més valuosa joia. Dasha estava fascinada amb les robes, teles de mil colors que impregnaven els vestits més elegants. Sedes suaus i brillants complements. Gerros, estàtues, estores... era realment una relíquia per els seus ulls. Compartia el seu somriure amb Deo, qui admirat, era presoner de la bellesa de la noia. Es van aturar davant d'una paradeta d'antiguitats. Encisats, contemplaven les corones, fetes amb una exactitud sobrenatural. El venedor va dirigir-se a Dasha: "senyoreta amb aquesta corona seria més bella que la pròpia emperadriu!" Dasha va envermellir i el venedor li va picar l'ullet amistós. Deo li va xiuxiuejar que per ell sense la corona seguia essent més bella i la jove es mossegà el llavi inferior, seductora. Continuaren el recorregut fins a arribà al que seria el seu destí. Es tractava de la paradeta més minúscula del gegant mercat, i tenia quelcom d'especial. Deo va dir-li a la bella jove que l'esperés assentada a la font i ràpidament va demanar-li al venedor per posseir aquell mocador vermell de tacte suau que impressionaria a Dasha. El va embolicar amb un paper brillant i tan vermell com el regal que abrigaria. Es va assentar al costat de Dasha, podia sentir-la respirar, bategar... "et regalo aquest present perquè pugui acariciar-te encara que estiguis lluny". Dasha va desembolicar amb un somriure el paquet misteriós. Un paper arrugat però precís va caure sobre la seva falda. No hi va parar atenció fins després d'haver-se posat el mocador, que amb un llaç feia encara més irresistible la seva presència per a Deo. Al paperet hi havia escrit amb negra tinta el número esperat: el tres.

SICÍLIA 4

EMPERADOR – comandament, progrés, èxit misericòrdia

Les platges de Sicília brillen amb les aigües nítides i l'arena daurada. Els joves reposaven a la platja quan van veure un vaixell que s'apropava des de l'horitzó. Els seus ulls van fer un esforç per distingir algun detall remarcable... i efectivament, era el vaixell de l'emperador de Roma. Va desembarcar i va dirigir-se ràpidament a Deo i Dasha. "es importantíssim que m'escolteu i no feu cap pregunta fins que no acabi d'expressar la qüestió. Aquesta nit han assetjat diverses zones del món en busca dels textos matemàtics més importants de la història. Quan jo deixi aquestes terres us transportareu al sud d'Itàlia i immediatament després retornareu a Grècia. Allà trobareu a Megan que us donarà un pergamí. L'haureu de llegir, resoldre i tornar-li a les dotze de la nit, queda clar? El món us necessita, tal com el destí us ha triat. Ara he de marxar... salveu-vos." I va retirar-se amb presses però educadament. El vaixell començà

a partir, quan Deo i Dasha observaren el número 4 dibuixat a pinzellades a la popa. El número s'allunyava juntament amb l'esperança de l'emperador.

SUD D'ITÀLIA 5

EL GERARCA - el rigor, la llei, el Karma, Mart i Guerra

Havien volat en somnis fins a Cosenza, al sud d'Itàlia. Van creuar un pont i van anar a la plaça principal on es sentien uns crits esfereïdors. Multitud de gent es barallava, cridava, protestava, manifestava odi. Quina situació més preocupant, què passava amb aquella gent salvatge? Deo va preguntar a una dona magre i empobrida quina era la causa d'aquell aldarull i ella li va contestar que des de feia temps que el govern no subministrava productes en bon estat, tancava els comerços i apujava els impostos. Era una injustícia i estaven indignats. Deo va tenir una idea i va conduir a Dasha fins a davant d'aquella gent ferida. Al principi no van fer-li cas però en mica en mica la gent va anar parant atenció a les paraules meritoroses de Deo, que deien el següent: bondados poble de Cosenza, no us deixeu comandar per gent que no mereix el poder. No us rebaxeu davant els altres, que són inferiors a vosaltres. Alceu la mirada al cel i doneu gràcies per la vida, no teniu superiors, no teniu propietaris. Sembreu les llavors que us queden per fer néixer aliments bons que s'aniran reproduint i anirà augmentant la quantitat. Utilitzeu la ment i el cor i no us deixeu enganyar. La revolució no és la solució, la guerra no porta la pau. Lluiteu, sí, però amb el vostre sentiment, amb les vostres ganes d'enfortir la fortalesa que us manté en vida. Sigueu conscients de que la vida es un joc d'atzar, bona o dolenta mai tindrà la satisfacció de la vostre rendició. Ara i sempre... siguem forts per nosaltres mateixos, siguem forts per Cosenza!

En aquell moment una força clandestina va fer ajuntar la gent, que com per art de màgia van col·locar-se de manera enigmàtica. I des de la cúpula celeste es podia besllumar la presència del número cinc.

GRÈCIA 6

LA INDECISIÓ – L'ENAMORAT victòria, bona sort

Van arribar a Grècia esgotats, cansats d'existir. Van trobar a la dona dels cabells arrissats, la Megan, i van obrir lentament el pergamí, assaborint el moment. Una equació va aparèixer davant els seus rostres, una equació que determinaria la fi.

$$X^2 = 4 \cdot (5 \cdot 2) - 3 - 1$$

Deo començà a desxifrar-la, lenta, cuidadosament. I arribà a la solució, a la X final. El resultat era 6, el número de l'amor. El secret que guardaven aquelles

accions va sortir a la llum... finalment? Deo va girar-se per celebrar amb Dasha la seva victòria però ella va caure a terra com una flor pansida quan ja ha acabat la primavera. Deo va agenollar-se al seu costat, atemorit. “Dasha! Dasha què et passa? Que he fet?” la jove respongué amb les seves últimes paraules de vida, regalant-li un sospir dolç com la mel. “Deo... al resoldre l'equació... has averiguat la solució. ja no em necessites... Deo t'estimo... m'has fet sentir real, m'has ensenyat el significat de viure. Però el meu camí té un final aquí, no ho puc evitar encara que donaria el que fos per fer-ho. Viu, viu i no m'oblidis... el medalló que porto des del meu naixement... la X... jo sóc la X.

La nit ho cobria tot. Només les estrelles il·luminaven les llàgrimes del rostre de Deo. Llàgrimes platejades que es confonien amb el plor del cel relliscant suaument sobre Atenes. Pas rere pas, els records li punxaven l'ànima sense deixar-lo respirar. Amb la mà dreta pressionava una cadeneta d'or que desprenia l'aroma d'un perfum antic. Al seu extrem hi havia un penjoll que adoptava la forma del sol i que amagava un secret rere el signe que hi havia gravat: X.